

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 349/04-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. marca 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Jána Auxta a Juraja Horvátha prerokoval sťažnosť Ing. Kvetoslavy Kavulovej, bytom K., zastúpenej advokátkou JUDr. M. Š., K., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 456/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. Kvetoslavy Kavulovej na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 456/99 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 456/99 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. Kvetoslave Kavulovej p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I j e p o v i n n ý uhradiť Ing. Kvetoslave Kavulovej trovy konania v sume 9 342 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsaťdva slovenských korún) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jej právnej zástupkyne advokátky JUDr. M. Š., K.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 349/04 zo 4. novembra 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. Kvetoslavy Kavulovej (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 456/99.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr 2426/04 doručeným ústavnému súdu 16. decembra 2004, v ktorom okrem iného uviedol: „*Sťažovateľka, Ing. Kvetoslava Kavulová, podala na tunajšom súde 12. 5. 1999 návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov.*“

12. 6. 1999 bola navrhovateľka vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku.

Súdny poplatok zaplatila 21. 6. 1999. Zároveň bol návrh doručený na vyjadrenie odporcovi.

13. 7. 1999 súd obdržal vyjadrenie odporcu a 6. 4. 2000 bol vo veci vytýčený termín pojednávania na 28. 6. 2000. Odporca sa pojednávania nezúčastnil, ale súd vo veci konal, vypočul navrhovateľku a pojednávanie odročil na 4. 10. 2000 za účelom výsluchu odporcu a predloženia ďalších listinných dôkazov.

18. 8. 2000 doručila navrhovateľka súdu návrh na vydanie predbežného opatrenia. Uznesením č. k. 12 C 456/99-28 zo dňa 4. 9. 2000 súd návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podala odvolanie navrhovateľka a spis bol dňa 14. 11. 2000 postúpený Krajskému súdu v Košiciach.

Medzitým ešte súd uskutočnil pojednávanie vo veci a to dňa 4. 10. 2000. Na tomto pojednávaní sa opätovne nezúčastnil odporca, ktorý si predvolanie na pojednávanie na pošte neprevzal.

Krajský súd uznesením č. k. 13 Co 407/00-58 zo dňa 28. 2. 2001 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa.

18. 5. 2001 súd vytýčil ďalší termín vo veci na 3. 10. 2001.

Na pojednávaní bol vypočutý odporca, pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že odporca doručí súdu v lehote 30 dní kópiu úverovej zmluvy, ďalšie listinné dôkazy a účastníci oznámia mená a adresy svedkov, ktorých v konaní navrhovali vypočuť.

5. 10. 2001 odporca doručil súdu návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Uznesením č. k. 12 C 456/99-75 zo dňa 9. 10. 2001 bol odporca vyzvaný na doplnenie návrhu s tým, že ak návrh nedoplní, konanie o predbežnom opatrení bude zastavené.

Súd uznesením č. k. 12 C 456/99-95 zo dňa 4. 12. 2003 konanie o predbežnom opatrení zastavil. Zároveň bolo vytýčené pojednávanie na deň 30. 1. 2004.

Pojednávanie 30. 1. 2004 bolo odročené na 5. 3. 2004 za účelom uzavretia mimosúdnej dohody.

Odporca sa podaním zo dňa 8. 1. 2004 odvolal proti zastavujúcemu uzneseniu vo veci predbežného opatrenia.

Spis bol dňa 30. 1. 2004 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

Krajský súd zrušil uznesenie prvého stupňa uznesením č. k. 15 Co 33/04-126 zo dňa 21. 6. 2004 a vrátil vec na ďalšie konanie.

Pretože v čase, keď malo byť pojednávanie dňa 5. 3. 2004 bol spis na krajskom súde, pojednávanie dňa 5. 3. 2004 sa neuskutočnilo (...).

Uznesením č. k. 12 C 456/99-142 zo dňa 7. 12. 2004 súd návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol. Uznesenie doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť.

9. 12. 2004 odporca zobrať návrh na vydanie predbežného opatrenia späť.

Spis bude opätovne predložený na Krajský súd v Košiciach, aby uznesenie prvostupňového súdu č. k. 12 C 456/99-142 zrušil a konanie zastavil.

Sudkyňa JUDr. M., ktorej spisy boli pôvodne pridelené, bola v dňoch 22. 10. 2001 - 31. 7. 2002 na stáži na Krajskom súde v Košiciach.

Od 1. 1. 2003 bola JUDr. M. preradená na Krajský súd v Košiciach a vec bola pridelená na vybavenie Mgr. G., ktorý podľa Rozvrhu práce Okresného súdu Košice I na rok 2003 okrem agendy registra „C“ vybavoval aj agendy registra „Cb“ a „Er“. Spolu mal v oddelení 905 vecí.

Po právnej stránke konanie o vyporiadanie BSM nie je zložitý, je však zložitý po stránke skutkovej, nakoľko vzťahy medzi účastníkmi sú tak vážne rozvrátené, že ich snahou je iba mstiť sa druhému, a preto neexistuje aktívna spolupráca so súdom smerujúca k čím skoršiemu rozhodnutiu vo veci. Obaja účastníci podali niekoľko návrhov na vydanie predbežného opatrenia. Proti rozhodnutiu súdu sa vždy účastník, ktorému nebolo vyhovené odvolal a spis musel byť predložený odvolaciemu súdu. Tieto procesné úkony len oddiaľujú ukončenie sporu.

V konaní boli určité obdobia nečinnosti súdu, od októbra 2001 do augusta 2002, kedy bola vybavujúca sudkyňa na pracovnej stáži na Krajskom súde v Košiciach a tiež v roku 2003, keď bola vec pridelená na vybavenie inému sudcovi.

Iné okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na dĺžku konania som nezistil.“

Obdobné procesné úkony, ktoré označil predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení, zistil aj ústavný súd z obsahu spisu okresného súdu. Navyše, ústavný súd zistil tieto úkony účastníkov:

Dňa 18. augusta 2000 sťažovateľka doplnila žalobu a 21. novembra 2000 doručila okresnému súdu podanie označené ako „*Zmena návrhu žaloby o vyporiadanie BSM*“.

Dňa 9. februára 2001 sťažovateľka podala na okresnom súde „*návrh na nariadenie predbežného opatrenia*“, ktorý okresný súd 19. februára 2001 zamietol.

Dňa 19. januára 2005 sťažovateľka súhlasila so späťvzatím návrhu na vydanie predbežného opatrenia a Krajský súd v Košiciach (ďalej len „*krajský súd*“) toho istého dňa rozhodol tak, že pripustil späťvzatie návrhu, zrušil uznesenie okresného súdu zo 7. decembra 2004 a konanie zastavil. Spis bol doručený okresnému súdu 2. marca 2005 a ústavnému súdu bol predložený 17. marca 2005.

Právna zástupkyňa sťažovateľky v stanovenej lehote k vyjadreniu predsedu okresného súdu nezaujala žiadne stanovisko.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“ a „práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (napr. IV. ÚS 59/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (I. ÚS 76/03, II. ÚS 157/02). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (napr. III. ÚS 127/03).

Preto je základnou povinnosťou súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

1. Predmetom konania pred okresným súdom je nárok sťažovateľky o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ústavný súd uznáva, že takéto spory sú svojou povahou náročné na dokazovanie, pretože treba nielen zistiť okruh vecí patriacich do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania, ale aj ich hodnotu ku dňu zániku a zohľadniť aj viacero skutočností, ktoré vyplývajú z § 150 Občianskeho zákonníka, najmä pokiaľ ide o komplexnosť vyporiadania tohto majetkového spoločenstva. Ide však o konanie, ktoré nie je právne zložité. Uplatňovanie tejto úpravy je stabilizované v rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, ktorá obsahuje aj jednoznačnú metodiku postupu a prerokovania takých majetkových sporov. Podobné stanovisko k zložitosti konania zaujal okresný súd vo vyjadrení z 13. decembra 2004, keď uviedol, že *„Po právnej stránke konanie o vyporiadanie BSM nie je zložité, je však zložité po stránke skutkovej, nakoľko vzťahy medzi účastníkmi sú tak vážne rozvrátené, že ich snahou je iba mstiť sa druhému, a preto neexistuje aktívna spolupráca so súdom smerujúca k čím skoršiemu rozhodnutiu vo veci“*.

2. Správanie sťažovateľky ako účastníčky konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Hoci ústavný súd na jednej strane konštatuje sťažovateľkin aktívny prístup k súdnemu konaniu a záujem oň (v roku 2001 žiadala okresný súd, aby vo veci konal, v roku 2003 podala i sťažnosť na priet'ahy v konaní), na druhej strane zistil, že doterajšia doba konania bola výrazne ovplyvnená jej úkonmi, na ktoré musel okresný súd reagovať. Aj keď jej úkony mali v prevažnej miere formálnu oporu v Občianskom súdnom poriadku, väčšinou neboli spôsobilé dosiahnuť účinky, ktoré sledovala. Osobitne to platí o jej dvoch návrhoch na vydanie predbežného opatrenia, v ktorých bola sťažovateľka neúspešná. V druhom prípade proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí jej návrhu na vydanie predbežného opatrenia z 19. februára 2001 nepodala ani odvolanie. Takisto viackrát svoju žalobu dopĺňala, či už na základe požiadavky okresného súdu (18. augusta 2000), alebo iniciatívne sama (napr. 21. novembra 2000). Ústavný súd ďalej zistil, že sťažovateľka, napriek tomu, že jej poplatková povinnosť na zaplatenie súdneho poplatku vznikla pri podaní žaloby 12. mája 1999, súdny poplatok zaplatila až 21. júna 1999 po výzve okresného súdu.

Ústavný súd pri hodnotení postupu sťažovateľky bral do úvahy to, že ako účastníčka konania nesporne má právo na procesné úkony, ktoré urobila. V dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04).

3. Pri hodnotení doterajšieho postupu okresného súdu v namietanom konaní poukazuje ústavný súd na to, že okresnému súdu trvalo viac ako osem mesiacov od doručenia vyjadrenia odporcu k návrhu (13. júla 1999), kým 6. apríla 2000 určil termín pojednávania na 28. jún 2000, a takmer dvadsaťšesť mesiacov, od 9. októbra 2001, keď vyzval odporcu na doplnenie návrhu na vydanie predbežného opatrenia, do 4. decembra 2003, kým uznesením konanie o predbežnom opatrení zastavil. V tomto období neurobil okresný súd žiaden procesný úkon bez toho, aby mu v tom bránila nejaká zákonná prekážka. Nečinnosť v trvaní 5 mesiacov bola zistená aj od 8. júla 2004, keď mu bol vrátený spis z krajského súdu, do 7. decembra 2004, keď okresný súd návrh odporcu na vydanie predbežného opatrenia zamietol.

Aj predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uznal, že: *„V konaní boli určité obdobia nečinnosti súdu, od októbra 2001 do augusta 2002, kedy bola vybavujúca sudkyňa na pracovnej sťaži na Krajskom súde v Košiciach a tiež v roku 2003, keď bola vec pridelená na vybavenie inému sudcovi.“*

Tieto časové úseky ústavný súd vyhodnotil ako obdobia nečinnosti okresného súdu, ktoré mali výrazný nepriaznivý vplyv na doterajší priebeh konania a na vznik zbytočných priesťahov v ňom.

Činnosť okresného súdu bola aj neefektívna a nesústredená. Príkladom neefektívneho postupu okresného súdu je to, že medzi nariadením pojednávania (18. máj 2001) a samotným pojednávaním (3. október 2001) je takmer 6-mesačný časový odstup, ktorý v okolnostiach prípadu (podobne aj IV. ÚS 396/04) ústavný súd považuje za neprimeraný. Prejavom neefektívnej činnosti okresného súdu je i to, že v roku 2004 nariadil dve

pojednávania na 30. január a 5. marec, ale ani jedno sa neuskutočnilo. Dôvod na odročenie pojednávania nariadeného na 5. marec 2004 (predloženie spisu krajskému súdu) je neakceptovateľný a takýto postup preukazuje len to, že okresný súd nedokázal zvoliť vhodný prístup k nariadenému pojednávaniu a k predloženiu spisu krajskému súdu (napríklad vyhotovenie kópie spisu za účelom pojednávania a podobne).

Vyjadrenie predsedu okresného súdu, v ktorom poukázal na nedostatočné obsadenie súdu, ústavný súd nemohol akceptovať, pretože v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu (napr. I. ÚS 35/03, I. ÚS 179/03) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v konaní.

Je vecou štátu a organizácie súdov, aby v situácii, keď tomu nebráni žiadna zákonná prekážka, nedochádzalo k zbytočným prietahom v konaní (napr. I. ÚS 64/00, II. ÚS 4/03).

Uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je na ňom vedené pod sp. zn. 12 C 456/99, došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 400 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázala najmä na jej zlú finančnú situáciu vyplývajúcu podľa nej z neprimerane dlhej doby konania a nečinnosti okresného súdu spojenej s právnou neistotou z nerozhodnutej veci a neustálym zhoršovaním jej zdravotného stavu.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'učinenia (napr. I. ÚS 15/02, IV. ÚS 84/02).

Pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu, ktoré je na ňom vedené pod sp. zn. 12 C 456/99, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, správanie sťažovateľky hodnotené v časti II bode 2 tohto nálezu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd

považoval priznanie sumy 20 000 Sk za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. M. Š. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie s'ťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) platnej do 31. decembra 2004. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2003, ktorá bola 13 602 Sk. Úhrada bola priznaná v celkovej výške 9 342 Sk za 2 úkony po 4 534 Sk a 2 x 136 Sk režijný paušál (§ 19 vyhlášky).

Úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2005